

et mistillidsvotum skal, for at føre til Kommissionens tilbagetræden, vedtages med mindst $\frac{2}{3}$ flertal af de afgivne stemmer og af et flertal af Forsamlingens medlemmer og ved en offentlig afstemning“.

„§ 4 — *Det europæiske Parlament.*

Traktatens forfattere, der mere havde Europas opbygning end Europas regeringsform for øje, har ikke givet Forsamlingen en særlig fremtrædende placering blandt Fællesskabets institutioner, idet de uden tvivl tænkte, at denne placering skulle genovervejes til rette tid. Heraf den juridiske og politiske tvivl om Det europæiske Parlaments situation.

Set fra et sociologisk synspunkt snarere end fra et juridisk bemærker man, at Parlamentet indeholder en uomtvistelig portion demokratisk repræsentation. De store politiske tendenser hos medlemsstaterne finder udtryk dér. Endvidere er de i ikke ringe omfang grupperet på europæisk plan, skønt der er visse lakuner og en vis usikkerhed på grund af de tiltrædende staters — herunder især Storbritanniens — partisystemer.

Men denne repræsentation udfolder sig inden for egne vægge. Parlamentets debatter og arbejde, de følelser, som manifesterer sig, og som bevidner dets natur som politisk institution, giver næsten ikke genlyd i pressen, i den offentlige opinion og i de politiske partiers liv. Parlamentet udfylder således meget ufuldstændigt den opgave at udtrykke og danne den politiske opinion, som normalt ville tilkomme det. Dette skyldes i det væsentlige dets beføjelsers snæverhed.

Parlamentet råder kun over, i øvrigt begrænset, beslutningsbeføjelser på budgetområdet og med hensyn til „den lille revision“ i EKSF. Det er også på en vis måde offer for den institutionelle uligevægt, som er nævnt ovenfor, fordi Kommissionens rolle, over hvilket organ det har et vist greb, er svækket til fordel for Rådet, med hvilket Parlamentet har en meget svagere direkte politisk kommunikation. Parlamentets konsultative funktion er herved ændret, fordi Kommissionen, som ganske vist søger Parlamentets støtte, allerede er trådt i forhandling med Rådet, inden den formelt forelægger dette et forslag. Et parlamentarisk or-

gans forhandlinger er imidlertid altid vanskelige, også selv om dets forbindelse blot er af konsultativ karakter. Til tider har Parlamentet over for en forudgående stiltiende aftale mellem Rådet og Kommissionen det indtryk, at dets stillingtagen ikke mere kan have udslagsgivende betydning.

Det forbliver dog sikkert, at dels den faglige kvalitet af dets arbejde og dels dets medlemmers forbindelse på det politiske plan med den offentlige opinion i de forskellige lande kan give Parlamentet et reelt genhør hos Rådet. Men det drejer sig mindre om en institutionel proces end om en praksis, som ikke fungerer uden tilbageslag.

Parlamentets budgetbeføjelser, selv efter styrkelsen ved traktaten af 22. april 1970, bør ikke give anledning til illusioner. I Fællesskabet som i medlemsstaterne er budgettet for en stor del det talmæssige udtryk for allerede „på højere plan“ truffne beslutninger. Det er meget mere i egenskaben af lovgiver end som budgetmyndighed, at de nationale parlamenter kontrollerer de offentlige midler. I mangel af at være lovgiver kan Det europæiske Parlament for næsten hele budgettets vedkommende kun kontrollere udregningerne.

Man bør hilse med glæde, at den kontrolbeføjelse, som Parlamentet er indehaver af over for Kommissionen, aldrig har fået lejlighed til at manifestere sig igennem et mistillidsvotum.

Dette er givet et bevis på forståelse mellem de to institutioner og på kvaliteten i Kommissionens arbejde. Man bør endvidere hilse med endnu større glæde, at en åben og kritisk dialog har udviklet sig mellem de to institutioner i kraft af udvalgene og især de skriftlige spørgsmål. Det må dog erkendes, at i denne kontrol og dialogproces er det afgørende mellemled, (dvs. Rådet, fraværende trods de forsøg, som har været gjort på at få det til at deltage, og som det ikke altid har været afvisende over for.

Det er givet, at man ikke uden at sætte selve grundlaget for den institutionelle ligevægt på spil kunne etablere en kontrol indeholdende sanktionsbeføjelser for Det europæiske Parlament over for Rådet, hvis medlemmer er politisk ansvarlige over for deres respektive nationale parlamenter. Man kan i det mindste spørge, om alle procedure-